

der er det ikke altid saa let. Der kan jo ikke være Tvivl om, at de Medlemmer, der bo saaledes, fuldstændig have Lov til at leie Befordring for denne Vej, og der kan jo altsaa heller ikke være nogen Tvivl om, at de have Lov til at skrive disse Udgifter paa Regning; men en stor Del af Rigsdagens Medlemmer have selv Befordring og foretrukke naturligtvis at bruge deres egen Befordring for Bekvemmeligheds Skyld. Det kan jo nu være et Stridsspørgsmaal, om de, naar de bruge deres egen Befordring til en Veilængde af 2, 4, 5, 6 maaske 8 Mil, ere berettigede til en vis Godtgjørelse derfor udenfor deres øvrige Reiseudgifter. Der kan jo ikke være Tvivl om, at man har Lov til at leie Befordring, og det maa da findes saameget sandsynligere og naturligere, at de have ogsaa har Lov til at beregne sig en passende Godtgjørelse for sin egen Befordring. Man udgiver vel ikke disse Penge til Reiseudgifter; men man udgiver dem alligenel paa en anden Maade. En Mand's Hjøretøi koster ligesaavel ham Noget at holde, og Sittagen koster ligesaavel ham Noget, som den koster den Mand, af hvem Befordringen leies, dersom man tager leiet Befordring. Jeg er ikke stillet saaledes, at jeg har disse meget store Veilængder til Kjøbstaden, jeg har kun 1½ Mil; men jeg veed, at adskillige Steder her i Landet ere Andre stillede saaledes, at de have en meget stor Veilængde at færdes, før de kunne komme til at benytte de rigtige, offentlige Befordringsmidler, og det er nu min Opfattelse, at de maa være fuldstændig berettigede til at beregne sig en passende Godtgjørelse for deres egen Befordring. Dette Spørgsmaal kan jo give Anledning til Misforstaaelse for Ubenforstaaende. Naar det saaledes er blevet fremdraget i Pressen, at der er blevet opført større Reiseudgifter, end den Bedkommende virkelig har givet Penge ud, saa tror jeg ikke, at dette er rigtigt, thi det er i Virkeligheden Reiseudgifter, fremkomne paa den omtalte Maade, og man bør være berettiget til at opføre et passende Beløb derfor. En anden Sag er det, naar der til en saadan Reise afholdes uforholdsmæssig store Reiseudgifter. Saadanne Tilfælde ere mig bekendte, og jeg skal, da det erede Medlem fremdrog Tilfælde af en anden Slags, ogsaa fremdrage et enkelt Exempel fra Sylland, som er passeret for en Del Aar tilbage, et Exempel, hvor to Rigsdagsmænd skulde reise ind til Rigsdagen. Den Eine var Kammerraad og den Anden Skolelærer; de havde samme Veilængde, men Forskjellen paa deres Regninger blev, at Kammerraadens var 40 Rd. større end Skolelærerens. Hvorledes dette kunde gaa til, er jo ikke saa let at forstaa; men nok er det, at det gik saaledes til. Man maa jo da antage i et saadant Tilfælde, at der har været afholdt Reiseudgifter, som man ikke kan anse for rigtig berettigede; men naar et Medlem her fra Rigsdagen opfører Reiseudgifter for sig, fordi han maa

færdes flere Mil med egen Befordring, saa anser jeg det for mit Bedkommende for at være fuldstændig berettiget.

Taubert: Ved Forslaget under Nummer 16 angaaende Opfattelsen af § 26 har det erede Udvalg afgjort et Retsspørgsmaal, som hidtil vistnok har henstaaet uafgjort, nemlig det, om hvem der har Ret til at indgive Andragender. Hidtil har der, som sagt, ikke været nogen Bestemmelse derom, men nu har Udvalget med sit Forslag afgjort det saaledes, at Andragender kun kunne indgives fra Personer, der ikke ere Medlemmer af dette Thing. Jeg tror ikke, der er nogen Fornødighed for at faae denne Bestemmelse, og jeg tror heller ikke, at den er ganske rigtig. Ganske vist have Medlemmerne af Thingene en større Ret end den at indgive Andragender, idet de kunne stille Forespørgsler og indbringe Forslag til Beslutninger, men de Gjenstande, som Andragenderne angaa, ere ofte af en saadan Natur, at de ikke ret vel kunne eller bør være Gjenstand for en Forespørgsel eller for et Forslag til en Beslutning. Andragenderne kunne være af aldeles privat Natur, og det forekommer mig hverken at være fornødent eller rigtigt, at Medlemmer af Thinget undrages fra den Ret, som alle Andre besidde, nemlig den, at kunne henvende sig til Thinget og igjennem dette til Udvalget med Andragender angaaende private Forhold. Det forekommer mig tværtimod, at den Omstændighed, at Medlemmerne af Thinget have den større Ret, snarere maa tale for, at de tillige bør have den mindre, og at denne ikke bør undrages dem. Jeg vil derfor henstille til det erede Udvalg, om det ikke vil tage dette Punkt under Overveelse til næste Behandling og mulig stille Endringsforslag i saa Henseende.

Bille: Et eret Medlem her i Nærheden (Bajer) gjorde den Bemærkning, at siden der fra min Nabos (C. Rimestad) og min Side ikke var fremkommet nogen Yttring angaaende Forslaget om at have et staaende Udvalg for Andragender, saa turde han deraf drage den Slutning, at vi nu være „komne til bedre Erkendelse“ af et saadant Udvalgs Nytte, end da der første Gang fremkom Forslag om dets Nedsættelse. Denne Slutning er meget forhastet. Naar det er givet, at Flertallet vil have et saadant Andragendeudvalg nedsat og hver Session kommer med Forslag derom, saa er det nemmere og simplere at have en fast Regel derom i Forretningsordenen, som bestemmer, at det skal nedsættes; det er en Simplifikation af Forretningsgangen. Min Anstuelse er fremdeles den — for min erede Nabo kan jeg ikke svare, men det skulde undre mig, om han ikke delte den — at dette Udvalg ikke er nødvendigt, at det vil bidrage til at uleilige Thinget med en hel Del høist unyttige Andragender fra de erede